

The illustration is a detailed, monochromatic scene. On the left, a tall, dark structure resembling a factory or a tower is integrated with various mechanical gears of different sizes. A large, full moon dominates the center of the sky, with a winged lion (a griffin) flying across it. Below the lion, a small figure stands on a balcony or platform, looking up. The background features rolling hills and a sky filled with small, star-like patterns. The overall style is reminiscent of a woodcut or a detailed line drawing.

VASHTI HARDY

SCÂNTEIA NEÎMBLÂNZITĂ

O AVENTURĂ CU FANTOME MECANICE

Traducere din limba engleză de Loredana Voicilă

corintjunior

Lumea
SCÂNTEII
NEÎMBLÂNZITE

Scar Pike

Ferma Haywood

North Owlcot

Staplefield

Batterthwaite

Medlock

Fabrica-imaginarium

Doric Wells

Bimbledown

Gawthorpe

Augustine

Capitolul 6

GHILDA

Soarele de culoarea piersicilor coapte scâldea acoperișurile clădirilor din Medlock în lumina blândă a apusului. Prue, Cora și Agapantha traversară piața și ajunseră pe strada Sovereign. Acolo se opriră în fața unei vile care le lua fața celorlalte clădiri din jur, atât prin mărime, cât și prin frumusețe. Avea cinci etaje, construite din cărămidă roșcată, iar fațada era decorată cu balustrade și cu o mulțime de arcade și ferestre rectangulare. Acoperișurile erau triunghiulare, conice și în formă de clopot. În mijloc se deschideau scări mari de marmură neagră, care duceau spre o ușă de un albstru închis. Prue și Agapantha o urmară pe Cora,

care urcă cu încredere și bătu tare la ușă. La intrare se afla o plăcuță cu simbolul arcurilor argintii, pe care scria: *Ghilda Imperială Personisoarta din Medlock, fondată de Maestra Hannah Woolstenbury.*

Prue citise despre Maestra Woolstenbury, cel mai mare tehnician și inventator din lume. Hannah Woolstenbury fusese luată în răs de alți inventatori cea mai mare parte a vieții ei deoarece credea în fantome, ca să nu mai vorbim de dorința ei de a lua legătura cu ele. Oamenii îi taxaseră metodele ca fiind neștiințifice. În cele din urmă însă, ea găsisse un mod prin care să readucă spiritele în lumea noastră.

În timp ce așteptau la ușă, lui Prue îi fu atrasă atenția de un lemur și de un păun cu penaj bogat colorat. Era uimitor că felul relaxat în care pălăvrăgeau și gesticulau părea atât de uman. Hannah Woolstenbury reușise să le demonstreze tuturor că ea era cea care avea dreptate.

Se auziră pași venind dinăuntru și în curând ușa se deschise de perete. În fața lor apărură o femeie cu părul încărunțit, răsfirat pe umeri. Purta o fustă voluminoasă și un șorț plin de făină peste aceasta. Avea un praf de făină chiar și pe nas. Oare ea era Maestra Woolstenbury? După ce le examină câteva

clipe, femeia bătu din palme și un zâmbet uriaș îi înflori pe chip.

— Ei, iată-vă! Ce tinere ucenice de nădejde!

Își șterse mâinile pline de făină pe șorț.

— Drept să vă spun, mă așteptam să vină două fete și un băiat, însă iată-vă!

Până să se dezmeticească Prue bine, femeia le cuprinse în brațe cu căldură. Cora rămase bătoasă, însă când îi veni ei rândul, Prue îmbrățișă cu drag femeia cu parfum de trandafiri și drojdie, care îi aminteau de familia ei.

— Îmi cer scuze, am uitat să mă prezint. Mă numesc Lavender Luckhurst, sunt administratoarea. Una dintre administratoare mai precis.

— Eu sunt Cora Duval, ea este Agapantha Young, iar ea este Frances...

Cora se întoarse spre Prue:

— Pardon, care *era* numele tău de familie?

— Haywood!

— Aha, un nume potrivit pentru o fată de la țară.

Cora își coborî apoi vocea, de parcă astfel Prue nu ar mai fi putut să o audă.

— Ea a crescut la o fermă.

— Vai, minunat! spuse Lavender. Eu sunt din Bimbledown, un sătuc la nord de Gawthorpe. Vă urez un călduros bun-venit, dragile mele. Acum, vă rog să intrați, iar eu vă voi explica cum stau lucrurile.

Lavender le mână de la spate înăuntru.

Prue păși într-un hol uriaș. Podeaua era cadrilată în alb și albastru, pereții erau căptușiți cu lemn de mahon, iar în centru se afla o scară impunătoare în spirală. Prue nu se putu abține să nu privească în sus, admirând stâlpii sculptați cu măiestrie și colonadele spiralate. Pereții erau acoperiți cu picturi în rame de aur. Oare în spatele ușilor închise se aflau secretele creării personisoartelor? Oare acolo se afla calea către Francis?

Se auziră pași venind din spatele unei uși aflate în capătul holului. Apoi ușa se deschise.

— O sută? Ești sigură. Amelia?

— Da. Vor urma cu siguranță câteva luni foarte grele.

Artizanul Primrose intră în încăpere, îmbrăcat cu o jachetă de culoarea aurului vechi. Era însoțit de o femeie care purta o fustă roșie, lungă, cu un tiv de mătase care se asorta cu jacheta ei rubinie

de la Ghildă. Cei doi le văzură pe fete și zâmbiră cu căldură.

— Ei, iată-te! Mă bucur că te-ai întâlnit cu celelalte ucenice, Frances. Permiteți-mi să v-o prezint pe Maestra Amelia White.

Tânăra femeie, cu nasturii de la jachetă desfăcuți, avea un aer relaxat. Părul ei blond era legat lejer la spate, iar câteva șuvițe îi încadrau chipul cu obraji trandafirii.

Zâmbi și se apropie de fete, strângându-i întâi mâna lui Prue.

— Ai un mentor excepțional! Artizanul Primrose este o adevărată minune în design și construcții.

Maestra vorbea repede, cu vioiciune. Cora păși în față:

— Eu sunt ucenica Maestrului Sollentude! Mă numesc Cora Duval.

— Ah, desigur, tu trebuie să fii sora lui Larkin. Un predecesor greu de egalat.

Cora îi răspunse cu un zâmbet rece:

— Cred că mă voi descurca.

— Ești o luptătoare, ucenică Duval! Excelent, spuse Maestra White, și se întoarse spre Artizanul Primrose: Acum să ți-o prezint și eu pe noua mea

ucenică. Am descoperit-o pe Agapantha în orașul tău natal, Gawthorpe, deși familia ei este originară din Medlock. I-am convins părinții că datorită flerului ei extraordinar în matematică trebuie să își încerce norocul la Ghildă.

Maestra îi zâmbi Agapanthei. Artizanul Primrose le strânse mâna celor două ucenice și se declară încântat să le cunoască, apoi se întoarse spre Prue:

— Bun, hai să te instalăm. Putem semna documentele mâine dimineață. Trebuie să respectăm protocolul. Cancelaria Suverană este foarte strictă în privința formularelor care trebuie completate și a politicii de confidențialitate, de aceea Ghilda este...

Artizanul se opri.

— Dar mai bine vă las să descoperiți mâine, pe cont propriu, despre ce este vorba. Vă rog să preluați de aici, doamnă Luckhurst.

Lavender bătu din palme.

— Lăsați-vă aici valizele și să mergem să mâncăm. Apoi vă voi arăta camerele. Ceilalți ucenici au mâncat deja, însă am pus ceva deoparte și pentru voi. Rămâneți la cină, Artizane Primrose? Maestră White?

Femeia le aruncă o privire plină de subînțeles.

— Doamnă Luckhurst, mulțumim, însă trebuie să plecăm. Avem o mulțime de lucruri de pregătit pentru lecțiile de mâine.

Maestra White se întoarse spre ucenice:

— Ne întâlnim aici mâine dimineață, la ora opt fix. Vă vom prezenta Ghilda. Apoi trecem la treabă.

— Dar..., începu Prue.

— Da, ucenică Haywood?

— Dar, credeam că *aici* suntem la Ghildă!

Artizantul Primrose și Maestra White își zâmbiră unul altuia.

— Curând, veți vedea cu ochii voștri despre ce este vorba.

După ce Artizantul Primrose și Maestra White ieșiră pe ușă, cele trei ucenice o urmară pe Lavender într-una dintre camerele în care se putea intra din hol.

— Primrose și White au în mod clar ceva unul pentru celălalt! Oh, mă topesc după ei! le zise Lavender.

În capul scărilor apăru o doamnă vioaie, aproximativ de aceeași vârstă cu Lavender, însă cu păr scurt și complet încărunțit și cu o expresie mai serioasă pe chip. Grupul se opri.

— Nu fi prostănacă, Lavender! Nu am întâlnit niciodată o pereche mai dedicată meseriei lor. Iar Maestra Woolstenbury nu ar îngădui niciodată ca artizanii ei să se implice în relații amoroase.

Femeia se opri în fața lor.

— Numele meu este Liddy Luckhurst. Bine ați venit în noua voastră casă!

Liddy Luckhurst se încruntă.

— Lav, nu așteptam două fete și un băiat?

Prue se grăbi să răspundă.

— Oh, cred că despre mine este vorba. Mă numesc Frances, cu *e*, însă Artizanul Primrose a crezut că este vorba de *i* și a presupus că sunt băiat.

— O greșeală ușor de făcut. Ei bine, cred că pot rearanja paturile destul de simplu.

Lavender veni cu o sugestie:

— Am putea lua unul dintre paturile duble din camera fetelor și l-am putea înlocui cu două paturi de o persoană din camera goală a băieților?

Liddy aprobă.

— I-aș putea ruga pe câțiva dintre ucenicii mai mari să ne ajute. Cât timp voi mâncați, eu vă voi duce valizele în cameră.

Liddy ridică două dintre valize și o luă în sus pe scări.

— Bun, zise Lavender, camera din dreapta este salonul. Îl puteți folosi oricând doriți. Este un loc perfect pentru a-i cunoaște pe ceilalți ucenici și a socializa.

Pe sub ușă se întrezărea o lumină caldă, aurie. Dinăuntru răzbeau voci vesele și râsete.

— Nu vreau să vă copleșesc, îi veți cunoaște pe toți la momentul potrivit. Bucătăria este acolo, în capătul holului, iar în față, în spatele acestor uși, se află sala de mese.

Lavender le conduse înăuntru. Pereții erau acoperiți de rafturi îndoite de greutatea cărților vechi și a diferitelor obiecte: sfere din sticlă, mărgel, cristale, felinare, pocale, borcane cu ierburi uscate și flori, gheare și o cioară împăiată. Prue admiră cât de bine imită lumina toate felinarele haos atârdate în jur de cârlige. Erau diferite de cele de acasă. Acestea produceau o lumină mai portocalie, mai apropiată de cea a soarelui. Poate că aici se folosea un alt tip de ulei.

În cameră se afla o masă mare, dreptunghiulară, înconjurată de cel puțin douăzeci de scaune.

Era încărcată cu boluri pline de păstăi, morcovi, porumb, roșii, de plăcinte brun-aurii și de cafele cu zeamă fierbinte. Lui Prue îi amintea de duminicile la fermă.

— Te rog să ieși loc! o îndemnă Lavender.

Prue își trase un scaun pictat cu auriu, care se afla cel mai la îndemână.

— Dar ar fi mai bine să te așezi în altă parte, drăguț! se grăbi Lavender.

— Ah, mă scuzați!

Prue se întrebă dacă nu cumva fusese pe cale să se așeze pe vreun scaun vechi, foarte prețios. Luă loc pe scaunul de lângă acesta și celelalte fete se așezară și ele alături.

De sub masă se auzi o tuse delicată. Lavender se ridică. Prue îi aruncă o privire Agapanthei. Fata dădu din umeri. Lavender le făcu semn să se ridice și ele.

Ceva blănos trecu pe lângă picioarele lui Prue, făcând-o să sară într-o parte.

Scaunul aurit de lângă Prue scârțâi, apoi pe el apăru o pisică. Era vărgată, alb cu gri, și purta o rochie din catifea roșie căptușită cu dantelă și un guler elizabetan, o tiară bătută în pietre prețioase

și un colier cu rubine. Pisica cercetă masa cu ochii ei albaștri, iscoditori, apoi își flutură lăbuța și spuse:

— Puteți lua loc.

Prue se minună de precizia cu care se mișca fața pisicii, de grația vocii ei.

— Sper că v-ați odihnit bine, Regină Adelaide! spuse Lavender.

— Într-adevăr! răspunse pisica.

Prue nu își putu stăpâni un chicotit. *Regina Adelaide?*

Pisica îi aruncă o privire urâtă, și Lavender se grăbi să le prezinte pe fete:

— Ele sunt Frances, Agapantha și Cora – noile ucenice.

Regina Adelaide își plecă ușor capul.

Lavender le încurajă să își umple cât mai mult farfuriile, iar Prue profită din plin de acest sfat, pentru că se simțea hămesită după călătorie și după toate evenimentele din acea zi.

Cora începu să le povestească tuturor despre nenumăratele ei talente în design, invenții, matematică, mecanică și așa mai departe. Se laudă cu cât de mult și de departe călătorise. Prue ajunse

să se întrebe dacă este într-adevăr posibil ca o singură persoană să fi făcut atâtea.

Lavender, care stătea în fața lui Prue, se întinse peste masă și îi șopti:

— Adelaide crede că a fost regină în cealaltă viață. Biata de ea, presupunem că are ceva probleme la circuite. Dar este inofensivă, serios! Și în plus, adaugă culoare casei. A fost readusă pentru a fi companioană acum un an, însă s-a dovedit a fi prea solicitantă pentru familia căreia îi fusese alocată.

— Este un fel de animal de companie? șopti Prue.

— Oh, cerule! Să nu te audă vreodată personisoartele spunând așa ceva. Termenii de *companion* sau *companioană* sunt cei acceptați.

— Ah, îmi cer scuze.

Regina Adelaide i se adresa Corei:

— Tu ești sora lui Larkin? O ucenică cu foarte multe talente, se pare, ca și el. Îndrăznesc să spun că amândoi veți îmbrăca hainele aurii ale rangului de artizan cât de curând.

Lavender o îndemnă pe Agapantha:

— Agapantha, povestește-i câte ceva despre tine Reginei Adelaide.

Însă fata se înroși, coborându-și privirea în farfurie.

— Haide, drăguță, ești între prieteni. Nu ai de ce să fii timidă.

Prue profită de ocazie și își umplu din nou farfuria cu o porție de cartofi cu unt, în timp ce Agapantha începu să povestească, cu o voce stinsă.

— Părinții mei sunt originari din Medlock, însă locuim în Gawthorpe. Ei tehnocălătoresc peste tot în lume, așa că la o întâlnire care a avut loc în Medlock au întâlnit-o pe Maestra White și au ajuns să vorbească despre mine. Apoi Maestra White m-a vizitat în Gawthorpe și, până să mă dezmeticesc bine, am ajuns aici.

— Pe părinții tăi nu îi deranjează să te lase aici în timp ce ei călătoresc?

— Nu, sunt bucuroși pentru oportunitatea care mi s-a ivit.

— Nu e același lucru ca în cazul ucenicilor ale căror familii sunt din Medlock și care îi pot vizita în fiecare weekend.

Lavender o mângâie pe Agapantha pe umăr.

— Tu și Frances sunteți amândouă departe de casă.

Prue se gândi la cum își părăsise părinții atât de brusc și încercă să fie tare.

Regina Adelaide se întoarse spre Prue:

— Tu de unde ești?

— Sunt de la o fermă, la nord de Medlock.

Regina Adelaide o măsură pe Prue din cap până în picioare.

— O fată de la țară a ajuns ucenică la Ghilda Imperială Personisoarta?

Regina clipi din gene, iar Cora zâmbi pe sub mustăți.

Chiar atunci intră în sală Liddy:

— Nu fiți snoabă, Regină Adelaide!

Liddy se așeză lângă Agapantha.

— Am schimbat paturile și v-am dus valizele în cameră. Le-am așezat complet întâmplător, așa că patul pe care vă veți găsi valiza va fi al vostru.

În scurt timp intră pe ușă un băiat care pășea de parcă locul ar fi fost al lui – bărbia ridicată, mișcări ferme. Avea părul negru la rădăcini și vârfuri blonde țepoase, iar sprâncenele îi erau negre ca noaptea, la fel ca ale Corei.

— Am auzit că ai ajuns! zise el, dând din cap spre Cora.

Regina Adelaide zise cu mândrie:

— Larkin a avut punctaj maxim la toate probele.

— Impresionant! spuse Prue, încercând să pară cât mai impresionată, deși prima ei impresie despre Larkin era că este un îngâmfat, la fel ca sora lui.

Larkin se întoarse spre Prue și Agapantha.

— Sunt la Maestrul Sollentude. Dacă vreodată aveți nevoie de sfaturi de la un expert, să veniți la mine.

Și cu aceste cuvinte, Larkin plecă.

— Trebuie să fie o mulțime de ucenici și de artizani, dar oare Maestra Woolstenbury are vreun ucenic? îi șopti Prue lui Lavender.

— Oh, Maestra Woolstenbury nu își ia ucenici, draga mea. E mult prea ocupată.

După ce terminară de mâncat, Liddy le conduse pe ucenice sus. Dormitorul lor era la al patrulea etaj, ultimul. Pereții erau placați cu lemn, iar cele trei paturi aveau rame. Pe unul dintre pereți era întinsă o tapiserie uriașă, care ilustra o pădure în care se aflau o mulțime de animale, printre care iepuri, veverițe, dar și alte creaturi misterioase, care semănau cu spiridușii din cărțile cu basme.

— Am ajuns. Patul de lângă tapiserie este mai mare dar, așa cum am spus, valiza celei căreia a fost pusă acolo este norocoasa care-l va primi.

Valiza era a Agapanthei! Patul lui Prue era lângă fereastră, iar al Corei era lângă al ei. Paturile erau mici, însă pentru Prue asta nu avea nicio importanță.

— Baia este la al treilea etaj. Strigați dacă aveți nevoie de ceva. Micul dejun se servește între șapte și nouă, așa că puteți coborî atunci când doriți. Acum vă las să vă aranjați.

Cora își adjudecă șifonierul înalt, insistând că ea trebuie să își țină pe umeraș toate hainele din valiză, care au nevoie de spațiu ca să respire. Așa că Agapantha și Prue se hotărâră să împartă dulapul cu sertare.

— Este captivant, nu-i așa? zise Prue, începând să își despacheteze cele câteva lucruri pe care le avea.

Agapantha încuviință.

— Îți e dor de casă?

— Puțin! zise Agapantha.

— Și mie. Însă este atât de grozav că ne aflăm aici, nu-i așa?

— Da, este.

Prue băgă de seamă că Agapanthei nu îi plăcea să privească în ochi, preferând în schimb să se uite într-un punct invizibil, puțin deasupra podelei.

Prue ascunse fotografia lui Francis, împăturind-o în puloverul ei din sertar. Aruncă un ochi la ea doar după ce se asigură că celelalte fete nu se uită, apoi închise sertarul.

— Mie încă mi se pare de necrezut că Regina Adelaide, Finblewick sau oricare dintre celelalte personisoarte pe care le-am întâlnit astăzi nu sunt reale. Adică, sunt reale! Însă, înțelegeți voi ce vreau să spun. Cum credeți că funcționează?

— Mă gândesc că vom afla asta curând! zise Agapantha.

Cora tuși cu subînțeleș. Stătea pe pat, toată un zâmbet.

Prue se așeză și ea, pe patul ei, cu fața la Cora.

— Ei, hai! Spune ce știi!

Agapantha se așeză în capătul patului lui Prue.

— Nu pot să vă spun. Larkin m-a obligat să jur că voi păstra secretul.

— Vai, ce păcat! zise Prue și se întoarse, reze-mându-se pe perne.

Urmă un mic moment de tăcere, apoi Cora sări:

— Ei bine, dacă insistați!

Se aplecă spre ele.

— Larkin mi-a zis că totul ține de un material numit *cuorțit*.

Prue își plimbă în gură cuvântul: *cuorțit* – nu mai auzise niciodată de această substanță, însă suna aproape magic.

— Este extrem de scump și extraordinar de valoros – doar cele mai înstărite familii din Medlock și-l pot permite. Mă tem că tu n-ai avea nicio șansă să pui mâna pe el, Frances.

Prue se strâmbă la Cora, însă fata păru să nu bage de seamă.

— Oricum, nu poate fi cumpărat de pe piață.

— Și ce face mai precis *cuorțitul*? întrebă Prue.

Cora căscă și mai mult ochii ei mari.

— Poate capta sufletul unui spirit.

— Și cum face asta? insistă Prue.

— Eu cred că ți-am spus deja mai multe decât trebuia.

— A, adică vrei să spui că nu știi.

— Nu, pur și simplu nu vreau să spun! răspunse Cora cu mândrie.

Prue băgă de seamă că Agapantha avea un zâmbet ascuns în colțul gurii.

După o vreme se schimbară în cămășile de noapte. Prue se duse la fereastră. Afară era noapte, iar cerul era presărat cu stele. Privi vălătucii de fum gri care se înălțau din coșurile de pe acoperișurile în care se reflecta lumina ivorie a lunii aflate în al treilea pătrar, strălucind până hăt departe, cât puteai cuprinde cu privirea. Se gândea la cât de mult i-ar fi plăcut lui Francis acest loc. Într-o seară, în vara de dinaintea bolii, se strecuraseră din casă târziu și se cățăraseră în stejarul Haywood. Și atunci luna se afla tot în al treilea pătrar. Se opriseră pe cea mai înaltă cracă și priviseră câmpurile perlate care se întindeau sub cerul senin al nopții. Când își închidea ochii, putea să le vadă și acum, exact ca atunci.

— *Uite, surioară, luminile din Medlock!*

— *Unde, Francis? Nu le văd.*

— *Acolo, la orizont! Aproape le poți atinge.*

Francis își întinsese mâna și apucase aerul.

Prue izbucnise în râs și îl imitase.

— *Și eu le-am prins!*

— *Într-o bună zi, surioară, vom merge împreună în marele oraș și le vom arăta noi de ce suntem în stare!*

Francis ar fi fost încântat de șansa de a merge la Medlock alături de Artizanul Primrose. El ar fi trebuit să fie la Ghildă. Prue încercă să își astupe golul care simțea că i se cască din nou în piept. Se simțea de parcă ar fi sărit de pe un munte înalt, iar acum se prăvălea în hău.

Trase draperiile, apoi se urcă în pat încercând să se concentreze asupra faptului că în curând avea să intre în Ghildă – locul în care va putea să găsească o cale de a-și aduce înapoi fratele.

Asta dacă nu îi era descoperită impostura mai înainte.